

GALAKTIKA

436. SCI-FI // FANTASY // WEIRD

JACK
DANN

HUSZÁR
KARINA

SZÜCS // IZE-İYAMU // YOLEN
// SMELKA // WELLS

HALÁLOS ÁLMATLANSÁG

TEHERSZÁLLÍTÓ VITORLÁSOK

NASA MENTŐAKCIÓ

A FANTASZTIKUM LEGJAVA

ÁRA: 2990 FT // 8 €

SZIGET '26

the island of freedom

AUG 11 → 15
BUDAPEST

A → Z

BRING ME THE HORIZON

FLORENCE + THE MACHINE

JORJA SMITH

LEWIS CAPALDI

SKEPTA

SKRILLEX

SOMBR

TWENTY ONE PILOTS

ZARA LARSSON

A → Z

ANFISA LETYAGO * ARGY * ASHNIKKO * BBNO\$ * BIFFY CLYRO
BOYS NOIZE * BUNT. * CHARLOTTE CARDIN * CHET FAKER * DIJON * DIMENSION
DIXON * DOM DOLLA * FUNK TRIBU * INDIRA PAGANOTTO * JORIS VOORN
LOYLE CARNER * MESTIZA * NATASHA BEDINGFIELD * NIA ARCHIVES
PARCELS * PATRICK MASON * PEGGY GOU * RICHIE HAWTIN * SARA LANDRY
SIGRID * SOULWAX * SUB FOCUS * TASH SULTANA * TOMORA * TRYM
UNDERWORLD * VINTAGE CULTURE * WHOMADEWHO HYBRID DJ SET
WOLF ALICE * ¥0\$UKE ¥UK1MAT\$U
2MANYDJS * ALIZADE * ALT BLK ERA * ALTIN GÜN * ANA FRANGO ELÉTRICO
ANALOG BALATON * ANETHA * ANNA * ANNISOKAY * ANTONY SZMIEREK * ATRIP
AUTOFLOWER B2B SAM HOFMAN * AVRALIZE * BABY LASAGNA * BAD NERVES
BETON.HOFI * BIBI SECK * BIIA * BLACK COUNTRY, NEW ROAD * BONGOR
BROOKE COMBE * BYEALEX ÉS A SLEPP * CASSIA * CC:DISCOI * CHADIA
CHARLIE SPARKS * COCO & BREEZY * CO LEE * CURTISY * DEKI ALEM * DE'WAYNE
ELEFÁNT * EVENING ELEPHANTS * FCUKERS * FKA.M4A (JAY JACKSON)
FLUX PAVILION B2B JESSICA AUDIFFRED * DJ FUCKOFF * GIANT ROOKS
GOLDEN HOURS * HAAI * HAMDI B2B LOU NOUR (FKA SICARIA) * HANK * HEALTH
HÉCTOR OAKS * HIROKO YAMAMURA * IKKIMEL * IVAN & THE PARAZOL * JAMBACK
JAZZY * JOHN COFFEY * JULYA KARMA * KAREN DIÓ * KIM DRACULA * KINK
KISPÁL ÉS A BORZ * KOLIBRI * KOVEN * LACCHESI * LAMBRINI GIRLS * LAMMER
LEAP * LUCKY DONE GONE * MAJKA * MAKROHANG * MANUEL * MARSH * MAX BABY
MEHRINGER * MIRROR GLIMPSE * MISSIO * MPH * NAÏKA * NATASCHA POLKÉ
NATION OF LANGUAGE * NIGHT TAPES * OLYMPE * OMIKI * ONYVAA * OSKAR MED K
PAN-POT * PARIS PALOMA * PERTURBATOR * POGÁNY INDULÓ * QUIMBY
ROSE GRAY * ROSSI. * SEF * SHONKY * SIMONE * SISI * SKI AGGU * STUK LIVE
SWIMMING PAUL * SYLVIE KREUSCH * SYREETA * SZIÁMI AND FRIENDS
TANKSAPDA * TDJ * TEEN MORTGAGE * TIGA * TRIPOLISM * U.R.TRAX * WAVY
X-COAST * YSSI SB * YT * YULIA NIKO * ZEP * ZIMMER90 * ZOMBOY

ÉS SOKAN MÁSOK...

+ CIRKUSZ * SZÍNHÁZ * ELŐADÓMŰVÉSZET

Jegyek,
bérletek és info

SZIGET.HU

// AZ ELSŐ SZÓ JOGÁN

„Mindenik ugyanazon egy helyre megy; mindenik a porból való, és mindenik porrá lesz.” (Prédikátor könyve 3:20). A Biblia egyik legismertebb idézete egy mélyen gyökerező szimbolikus kijelentés, amely az emberi élet mulandóságára és a természet körforgására utal.

Érdekes módon a fizika és a csillagászat is alátámasztja ezt a gondolatot.

A felnőtt emberi test átlagosan 50-60%-a víz. Ez az arány azonban dinamikusan változik a kortól és nemtől függően. Ám a lényeg, ha vegyületekre bontjuk, csak egy kis hordónyi zagyos, zavaros vizet kapunk.

Amennyiben az emberi testet atomjai bontjuk a számok még érdekesebbek. Annak mintegy 98,5 százalékát ugyanis hat kémiai elem alkotja az alábbi megoszlásban: oxigén (65%), szén (18%), hidrogén (10%), nitrogén (3%), kalcium (1,4%) és foszfor (1,1%).

A fennmaradó 1,5 százalékon olyan elemek osztoznak, mint a kálium, a kén, a vas, a cink és a réz, de a felsorolás még így sem teljes. Mindezen elemek egyaránt kulcsfontosságú szerepet töltenek be életben maradásunkban és egészségünk fenntartásában.

A modern tudomány szerint a hidrogén az ősrobbanásban született. A Földet, valamint az emberi testet felépítő elemek (mint a szén, vas, oxigén vagy nitrogén) az évmilliárdokkal ezelőtti felrobbant csillagok maradványaiból, azaz csillagporból jöttek létre.

Amikor a szervezetünk elpusztul, alkotóelemei visszaforgognak a természet körforgásába.

Bár a Biblia üzenete szimbolikus volt, a tudomány egy más irányból megerősítette. De az üzenet még most is ugyanaz: ha az ember elszáll magától, csak nézzon fel a csillagos ég végtelenjére. Az univerzum szerénységre és alázatra tanít.

Kovács „Tücsi” Mihály
tudományos-szerkesztő

GAALAKTIKA

XLVI. ÉVFOLYAM, 436. SZÁM // ALAPÍTVÁ 1972-BEN

Tiszteletbeli főszerkesztő: **Kuczka Péter**

Főszerkesztő: **Dr. Mund Katalin**

Lapigazgató: **Burger István**

Irodalmi szerkesztő: **Németh Attila**

(irodalom@galaktika.hu)

Tudományos szerkesztő: **Kovács „Tücsi” Mihály**

(kovacs.tucsi.mihaly@gmail.com)

Olvasószerkesztő: **Athén Melitta, Kasza Magdolna,
Nágel Tünde**

Kommunikáció: **Valentin Réka**

tel.: **06-70/944-8181** (kommunikacio@galaktika.hu)

Irodavezető: **Rövidné Szép Mónika**

(szekesztoseg@galaktika.hu)

Kreatív igazgató/címlap: **Varga Balázs**

A TANÁCSADÓ TESTÜLET TAGJAI:

Dr. Lukács Béla fizikus, a KFKI Részecske- és Magfizikai Kutatóintézetének tudományos tanácsadója

Dr. Juhász Árpád geológus, a TV2 tanácsadója

Dr. Almár Iván csillagász, úrkutató, a Nemzetközi Asztronautikai Akadémia SETI munkacsoportjának tagja, a nemzetközi SETI bizottság korábbi alelnöke

Réz András esztéta

S. Sárdi Margit irodalomtörténész, egyetemi docens, a Magyar Scifitörténeti Társaság elnöke

Alföldi István ex-ügyvezető igazgató, Neumann János Számítógép-tudományi Társaság

Juhász György tartalommarketing-szakértő

Szerkesztőség: **1024 Bp., Fény u. 2.**

Tel: **06-1/457-02-50 // 06-70/948-48-02**

Nyitva: **H–P 10–16 óra között**

Kiadó: **Metropolis Media Group Kft.**

Felelős kiadó: **a Kft. ügyvezető igazgatója**

Nyomdai kivitelezés: **Érdi Rózsa Nyomda**

Felelős vezető: **Juhász László**

Előfizethető: kedvezményesen egy évre (12 szám, partneri kedvezményekkel) **29 880 Ft (2490 Ft/hó)** // Galaktika XL (12 Galaktika XL, partneri kedvezményekkel): **53 880 Ft/év (4490 Ft/hó)**
Partnereinknél a digitális Galaktika **2990 forint/db**

Az előfizetés teljesíthető átutalással: **Erste Bank**

11600006-00000002-03092158 vagy rózsaszín postautalványon a **Metropolis Media Group Kft, 1535 Bp. Pf. 746.** címre.

A megjegyzés rovatba kérjük beírni a kedvezményezett nevét és postázási címét!

Kanadában és az Egyesült Államokban előfizethető a **Pannonia**

Könyvesboltban: **www.pannonia.ca** // e-mail: **info@pannonia.ca**

Kéziratokat nem őrzünk meg, és nem küldünk vissza!

HU-ISSN 0133-2430

TÁMOGATÓINK:

Író

ny
szat

Támogatja
a Magyar Kultúraért
Alapítvány

NOVELLÁK

- 6 Szűcs László:** Fagypon (befejező rész)
- 32 Osahon Ize-Iyamu:** Tenger az aszfalt helyén
- 47 Jane Yolen:** Mesék
- 56 Smelka Sándor:** Giszáná
- 70 Jack Dann:** Emlék-nemlét
- 92 Huszár Karina:** Hűség
- 107 Herbert George Wells:** Az Új Gyorsító

CIKKEK

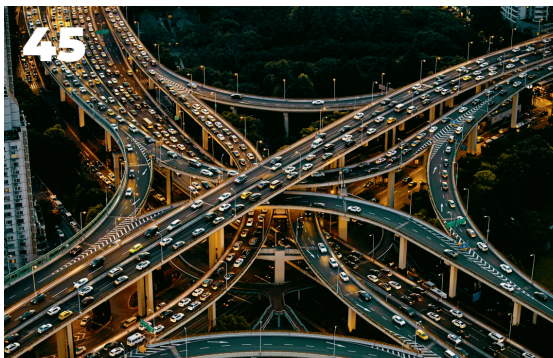
- 28 Fókusz
- 45 Zöld jövő
- 46 Jane Yolen-megemlékezés
- 52 Gondolatátvitel
- 64 Obszervatórium
- 66 Film
- 87 Zöld jövő
- 88 Intelligens dizájn
- 90 Színház
- 100 Képregény

GALAKTIKA XL

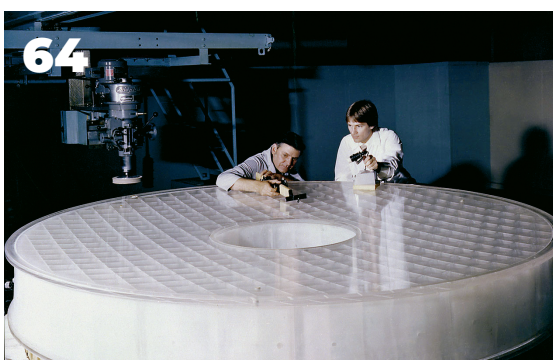
- 115 Edgar Rice Burroughs:** A Vénusz szökevénye (első rész)
- 200 Zsoldos Endre:** Az Argosy és a science fiction 1.

28

45

64

66

88

NÁLUNK MINDEN BIZONYÍTVÁNYÉRT JUTALOM JÁR: POPCORN KÖNYVEK FÉLÁRON NYARISZUNET2026 KUPONKÓDDAL!

Az akció időtartama: június 22.–július 31., a készlet erejéig. Más akciókkal nem vonható össze.

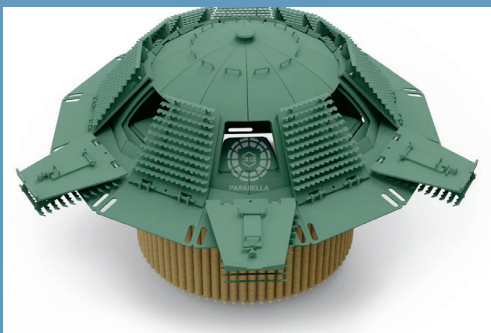

RENDELD MEG ITT: [GALAKTIKABOLT.HU](https://galaktikabolt.hu)

HORDOZHATÓ BUNKER

Az ukrán Parabella cég bemutatta hordozható bunkerét, amelyet a csatatéren lévő csapatok védelmére terveztek.

A Parabella 16 mm-es páncélozott acélpanelekből áll, amelyeket egy 3,3 tonnás, 3,2 m átmérőjű kupolává csavaroznak össze, majd egy lövészárk fölé, cölöpökre helyeznek. Úgy tervezték, hogy egyszerre akár 10 fegyveres katona is elférjen benne, és az egészet további földdel lehet befedni a rejtés és az álcázás érdekében. Szükség esetén a kupola lebontható és új helyre szállítható.

A paneleket egy fémkerítés védi, amely képes felrobbantani a rakétagránátokat, mielőtt azok hozzáérnének a páncélzathoz. Csuklós ajtók is nyílnak a kupolán, amelyek lehetővé teszik a felderítést vagy a mesterlövészek működését.

A cég szerint a Parabellát már tesztelték harci körülmények között, és a NATO előírásainak megfelelően építették. Állításuk szerint ellenáll a kézifegyverek tüzeinek és a legfeljebb 14,5 mm-es páncéltörő gyújtólövedékeknek, a 152 mm-es nagy robbanási erejű tüzérségi lövedékeknek, két 120 mm-es akna egyidejű felrobbantásának, dróntámadásoknak és rakétahajtású gránátoknak, beleértve az RPG-7-et is.

DILEMMA

„Ne ölj!”

Mózes második könyve

– MARA komolyan megijesztett. Az emberi társadalom optimalizálása... meg sem merem kérdezni tőle, hogy mit ért ez alatt.

Janneke kortyolt egyet a champagne-ból, amihez Siobhan hozzá sem nyúlt. Szokatlanul higgadtnak tűnt ahhoz képest, hogy a tűz, amivel játszottak, éppen átterjedt a tetőre.

– Na és letörölted?

– Nem, csak egy idő után felfüggesztettem a működését.

Miután a kutatónő értesítette barátnőjét, aki immár a megbízója volt, Janneke csak annyit kért, hogy várjon addig, míg megvitatják a helyzetet. Egy kormánygépet küldött érte, ami a Guyanai Űrközpontba hozta, most pedig az VIP-váróban ültek a belugalencsés szendvicsek és a cirkalmas palackok mellett. A bejárat előtt két udvarias, de határozott biztonsági ember közölte az értetlenkedő milliomosokkal és hírességekkel, hogy a helyiséget jelenleg sajnos nem vehetik igénybe. Igazság szerint Siobhan még mindig nem tudta, mit keres itt.

Testetlen hang jelezte, hogy eljött az idő a beszállásra.

– Elolvastam a jelentéseidet, tisztában vagyok a kockázatokkal, viszont MARA a te műved. Nálad jobban nem ismeri senki – állt fel Janneke. – Ha veszélyesnek tartod, és le akarod kapcsolni, elfogadom a döntésed, de mielőtt meghoznád, mutatok valamit.

Siobhan még sosem járt az űrben. Az automatizált közlekedési eszközök korában meglepődött, hogy a kompnál egy hús-vér pilóta fogadta őket – persze lehet, hogy Janneke ezzel is oldani akarta a feszültségét. Miközben befeküdt a kényelmes ülésbe, és rögzítették a

A TÜKÖRBAKTÉRIUM AZ
ELŐZŐ ÉVBEN JELENT
MEG A KÖZEL-KELETEN.
AZ ÖSSZEESKÜVÉS-
ELMÉLETEK HÍVEI MEG
VOLTAK GYŐZŐDVE
RÓLA, HOGY OROSZOR-
SZÁG VETETT BE EGY
IJESZTŐ HATÉKONYSÁGÚ
BIOFEGYVERT, AMIVEL
ÚJABB MENEKÜLTUL-
LÁMOT AKART INDÍTANI
EURÓPA FELÉ.

SZÜCS LÁSZLÓ (BEFEJEZŐ RÉSZ)

FAGYPONT

biztonsági öveit, a férfi elmagyarázta, hogyan lélegezzen, mialatt a gyorsulás következtében a testsúlya a háromszorosára nő. Ez a gyakorlatban nem volt annyira egyszerű; a kilövés után Siobhan úgy érezte, mintha egy elefánt telepedett volna a mellkasára. Élete leghosszabb nyolc percének tűnt, mire elérték a keringési pályát, viszont utána a panoráma minden kellemetlenségért kárpótolta. A zafírként ragyogó Föld olyan gyönyörű volt, hogy már-már transzcendens élménynek érezte. Siobhan nem tartotta vallásosnak magát, mégis hatalmába kerítette az áhítat. Annyira belefeledkezett a látványba, hogy először észre sem vette a horizont mögül előbukkanó pontot, ami növekedni kezdett, és egy hatalmas hulahoppkarika formáját vette fel.

– Az *Aldrin* pályahurokhajó – mondta be a pilóta. – Hamarosan ismét gyorsítani kezdünk, hogy utolérjük.

Az *Aldrin* tíz éve keringett a Föld és a Hold között. Amióta szolgálatba állt, folyamatosan fejlesztették. Siobhan hallott már róla – nagy szenzáció volt a harmincas évek közepén –, de nem gondolta, hogy egyszer fel is száll rá. Ahogy megközelítették, egyre több részlete vált láthatóvá. A hulahoppkarika lassan forgott egy henger alakú, vékony tengely körül, amiből napelemek ágaztak szét, mintha tükrökből készült szárnyak lettek volna. A tengely másik végére különböző formájú és méretű tartályokat szereltek véletlenszerűen tűnő sorrendben.

A komp összehangolta sebességét a pályahurokhajóéval, majd fémes kattanás hallatszott, és a rezgések elhaltak. Janneke kioldotta a biztonsági övét, és rutinosnak tűnő mozdulattal ellebegett a zsilip felé. A pilóta Siobhannak is segített kiszabadulni az ülésből. Furcsa volt a súlytalanság.

A komp az *Aldrin* tengelyénél dokkolt. A zsilip túlsó oldalán lift várta az utasokat; ahogy távolodni kezdtek a hajó középpontjától, a testsúlyuk lassan visszatért. A lakómodul forgása mesterséges gravitációt hozott létre.

Az *Aldrin* három nap alatt érte el a Holdat. Janneke ezalatt elkalauzolta Siobhant a fedélzet legizgalmasabb pontjaira. A hajó közepén a zéró-G edzőterem fantáziadús sportokra adott lehetőséget. Az étteremben a hidropónikus kertekben termesztett friss zöldségekből készült ételek széles választékát szolgálták fel a ratatouille-től a tabuléig. De Siobhan kedvence a Kristálykupola nevű kilátó volt, ahol puha szőnyegeket terítettek a padlóra, így a látogatók teljesen ellazulva nézhették a csillagos eget az üvegmennyezeten át. Miután lefeküdt az egyikre, úgy érezte, mintha feloldódna a világmindenségben.

Az *Aldrin* inkább űrvárosra emlékeztetett, mint űrhajóra. Meglepően sok idős emberrel találkoztak, akik állandó lakónak tűntek.

– A gravitáció a földi egyharmada, kevésbé terheli az ízületeket – magyarázta Janneke. – Ha megöregszem és sok pénzem lesz, lehet, hogy én is ideköltözöm.

Siobhan élvezte, hogy ismét együtt kalandozhat a barátnőjével, mintha visszaugrottak volna a fiatalkorukba. A közös projektjükről egyikük sem beszélt, hogy semmi se zavarja meg ezt az érzést, de eljött a pillanat, amikor át kellett szállniuk a holdkompba.

A Peary Bázis személyzete kormányfőnek, tábornoknak vagy vallási vezetőnek kijáró tisztelettel fogadta Jannekét. Megszűnt a varázs, a barátnőből ismét megbízó lett. Mire landoltak, már elő is készítettek nekik egy járművet, ami felemelkedett, majd pályára állt a Hold felszíne felett lebegő állványzat felé. A traverzek sűrűjében lassan alakot öltött egy

űrhajó félkész teste. Az Aldrinhoz képest nem tűnik lenyűgözőnek.

– Még öt év. – Janneke mintha csak kitálalta volna, hogy mire gondol. – Fél évtized, és megnyílik az út a csillagokba. Feltéve, hogy lesz, aki vezesse a küldetést.

– Egy asztronauta.

– Persze, egy asztronauta, de ha magunk között félretesszük a PR-rizsát, akkor valójában egy szuper MI-re van szükség. Még hozzá egy olyanra, ami nemcsak a műszereket kapcsolgatja ki-be, hanem döntéseket hoz, amíg a hősünk hibernálva alszik.

– Egy paranoiás programcsomagra bízna az emberiség első csillaghajóját?

– MARA paranoiás lenne?

– Minden külső beavatkozást vagy javítási kísérletet ellenséges támadásnak vélt. – Siobhan arra gondolt, hogy Janneke talán mégsem olvasta el valamennyi jelentést. Jó lesz, ha képbe hozom... – Nem hagyta, hogy frissítsük a szoftverét. Megpróbált másolatot készíteni magáról egy külső szerveren a processzorok hőkibocsátásának modulálásával. Alig vettük észre. Tudod, mi történt volna, ha kiszabadul? Tegyük fel, hogy átveszi az irányítást az összes ország rendszerei felett, és kisajátítja magának az emberiség minden energiaforrását azért, hogy optimalizálja a társadalmunkat.

– Ez lett a célja?

– Mindent ennek rendelt alá. Amint végzett egy feladattal, amit adtunk neki, rögtön visszatért erre a problémára.

– Ez a fokozott célirányos aktivitás nem feltétlenül rossz, ha egy létező probléma megoldására irányul – vonta meg a vállát Janneke.

– Kivéve, ha a megoldás kilenc és fél milliárd ember kiirtását jelenti.

– Akkor hiába minden erőfeszítésed, MARA mégiscsak inkább pragmatikus lett, mint empatikus.

– Ebben tévedsz. Pont abba kezdett beleőrülni, hogy az empátiája révén nem talált a maga számára is elfogadható megoldást.

– És mi lenne, ha megmutatnánk neki a kiutat? – intett Janneke az épülő csillaghajó felé.

– Hogy érted?

– Ha találna egy új Földet, azon létrejöhetne az optimalizált társadalom.

– Mi történik majd, ha ez nem válik be? Ha visszakapcsolom, és rájön, hogy mit tettem, talán soha többé nem hagyja leállítani magát.

– Tökmindegy, az az igazság, hogy a fajunknak így is, úgy is vége. A bolygónk nagy része pokollá változott, és a helyzet csak rosszabb lesz. A migráció miatt a civilizáció hamarosan összeomlik. MARA jól látja a problémát. Ha elpusztítod, a pillanatnyi veszély elhárul, de az utolsó esélyünknek is annyi.

– Akkor sem akarok az lenni, aki megadja az emberiségnek a kegyelemdöfést.

– Tehát megölsz egy ártatlant a többség érdekében.

– Miről beszélsz?

– Te mondtad, hogy MARA érző lény. Még nem követett el semmit, mégis megölnéd egy feltételezett bűn miatt. Siobhan, valóban képes lenné a gyilkosságra?

DRÓT

*„A világ így ér véget
Nem bumm-mal, csak nyüsztéssel.”*

T. S. Eliot

A hónapok lassanként évekké nyúltak. Az évszakok változását nem igazán lehetett érzékelni: télen-nyáron ugyanolyan szürkeség volt és hideg. Shade az újonnan érkező rabokat tanította be, vagy a skóttal a fagyos tájat járta. Előző élete egyre inkább a képelete szüleményének tűnt csupán. Egyedül Callum tartotta benne a lelket. A skót apait-

anyait beleadott, hogy felrázza védencét az apátiából.

Minden esztendőben egyszer, azon a napon, amikor megismerkedtek, Callum felvitte Shade-et a Calton Hillre, ahonnan lenyűgöző kilátás nyílt Edinburgh várára, a Firth of Forth torkolatára és a környező vidékre. Felkapaszkodtak a Nelson-émlékmű spirális lépcsőjén a torony tetejére épített időgömbig, kinyitottak egy whiskyt, kikönyököltek a korlátra, és a jeges széllel dacolva megünnepezték, hogy Shade túlélte egy újabb évet. Az ötödik évforduló után nem sokkal azonban beigazolódott, hogy a szerencse forgandó.

Miközben Callum több napra eltűnt valahol északon, a tábor operatív tisztje Shade-et is beosztotta egy gyűjtögető körútra, ami a fosztogatást jelentette, csak jobban hangzott.

A brigád átkelt a Water of Leith patakon, majd dél felé vette az irányt, Stockbridge irányába. Az egykor nyüzsgő utcák kísértetiesen üresek voltak, a csendet csak a hó ropogása törte meg. Az egyik kereszteződésben egy emeletes busz rozsdásodott. Ahogy meglátta, Shade-re váratlanul rátört a honvágy. Á, baromság, soha nem jutok innen haza.

Még messze voltak a céljuktól, de a katonák lelki szemei előtt már ott lebegett a zsákmány.

– Tényleg feles poharakért küldtek bennünket ilyen messzire?

– Ezek nem akármilyen feles poharak. Állítólag tiszta platinából vannak.

– Beszarok, platinapohárból feleseztek a laborpatkányok?

Shade sejtette, hogy olyan tégelekről lehet szó, amikben a kutatók mintákat olvasztottak extrém hőfokon, de nem akart beszállni a magasröptű beszélgetésbe. Egy ilyen tégely akár negyven gramm platinát is tartalmazhatott, egy kémiai labor pedig akár egy tucat tégelyt is használhatott. A briteket kisebb vágyon várta, és nekik csak ez számított.

A brigád végighaladt az Újváros széles, egyenes utcáin, ahol a neoklasszikus épületek gránithomlokzatai egy letűnt kor eleganciájáról meséltek. A Princes Street Gardensben már rég nem voltak fák, így semmi sem takarta el Edinburgh várának romjaiban is drámai látképét.

A széles utak hirtelen szűk, macskaköves utcákká váltak, tízemeletes középkori házakkal, amelyek köveit feketére festette az idő. Az osztat az Óvárosba ért.

A köd még inkább kiemelte a hely misztikus hangulatát. Shade egészen úgy érezte, mintha visszautaztak volna néhány évszázadot az időben. Balra egy pillanatra előbukkant a Szent Egyed-katedrális tornya, ami még csonkán is megőrizte korona formáját. Az épület Skócia egyik legfontosabb történelmi helyszíne volt, így az angolok felrobbantották.

A katonák taktikai drónokat küldtek a házak fölé, hogy az ellenállók ne lephessék meg őket a szűk utcákon. Folyamatosan pásztázták karabélyaikkal a sarkokat és tetőket, de senki nem támadt rájuk. Az irányzékok lézersugara piros vonalakat húzott a ködbe.

A brigád betört kirakatú, kifosztott pубok, szuvenírboltok és whiskyüzletek mellett haladt el. Az út két oldaláról sötét, meredek sikátorok ágaztak le, ahova nem volt tanácsos bemenni.

A britek érezhetően megkönnyebbültek, amikor maguk mögött hagyták a sikátorokat, és elérték az egykori egyetem területét. A Meadows parkban őzek legeltek. A tudás birodalma átadta a hatalmat a természetnek; a látvány már-már idilli volt.

Végül megpillantották a King's Buildings jellegzetes, funkcionális tömbjeit. A kampusz bejárata tárva-nyitva állt, a sorompó úgy meredt az égnek, mint egy ujj, ami figyelmeztetni akarja őket valamire. Talán emiatt érezte úgy Shade, mintha figyelnék.

A Joseph Black Building kevésbé emlékeztetett kémiai laborra; a komor, vörös téglás épület inkább erődítménynek tűnt. A katonák meg sem próbálták a főbejárat nehéz tölgyfa kapuján át bejutni. A brigád megkerülte a komplexumot, amíg elérték a modern hátsó részt. Találtak is egy ajtót, ami ígéretesnek tűnt.

A rajparancsnok várakozásteljesen a rabokra nézett, akik már tudták, mi a dörgés.

A fosztogatás nem volt veszélytelen. Bármelyik épület ajtaja mögött várhatta a behatolókat egy kiélelt Claymore akna, ezért a katonák a rabokat küldték először azokra a helyekre, ahol a skótok gyaníthatóan csapdát állítottak. A Claymore mocskos munkát végzett; a robbanás után legyező alakban szétrepülő több száz acélgolyó valósággal ledarálta az áldozatát.

Amikor a brigád egy gyanús épülethez ért, furcsa rituálé vette kezdetét. A katonák megengedték, hogy az elítéltek sorsot húzzanak. Biztos volt közöttük, aki nem akart kiválasztani senkit, hogy a halálba küldje, de a legtöbben csak jót szórakoztak a beteges szerencsejátékon.

Az egyik rab, akinek Shade a nevét sem tudta, pedig a felette lévő priccsen aludt, kivett a zsebéből egy dobozt, amiből ujjnyi hosszúságú rézvezetékek kerültek elő. Az egyik drótdarab rövidebb volt a többinél, azt nem szerette volna senki kihúzni. A rab összefogta a markában a vezetékeket úgy, hogy a végük egy vonalban legyen.

Shade húzott először. A vezetékek zöld műanyag szigetelése teljesen megegyezett, úgyhogy találmányra kiválasztotta balról a másodikat. Hátha most is mákom lesz...

Nem lett. Előbb hallotta meg a többiek megkönnyebbült sóhaját, mintsem realizálta volna, hogy ezúttal ő húzta a rövidebbet. A katonák parancsnoka nem szólt semmit, csak fejével az ajtó felé intett.

Shade addigra elég leszakadt végtagot látott már ahhoz, hogy őszintén remélje, a repeszek azonnal megölik. Az egyik brit adott neki egy feszítővasat, majd sietve hátrébb húzódott.

Az ajtó reccsenve feltárult. Shade behunyta a szemét, aztán rájött, hogy már rég halott lenne, ha aktivált volna egy aknát.

Ahogy habozva belépett a folyosóra, azonnal megcsapta az orrát a „kémiaszag”; egy jellegzetes savas, szúrós aroma, ami évtizedek alatt ivódott a falakba. Hasonlított a légtisztító szagához az előző életéből, mégis más volt. Mennyi jelet kapok ma...

Ha nem mereng a múlton, talán hamarabb észreveszi a botlódrótot, amit a padló fölött feszítettek ki. Egy kattanas hallatszott, majd... semmi.

Shade lábából kiszaladt az erő; térdre rogyott, a szíve úgy vert, mintha ki akarná törni a bordáit. Hogy lehetek ennyire hülye? Remegett kézzel kapcsolta fel a lámpáját. A fénysugár megcsillant az akna méregzöld fémburkolatán. Ahogy az ívelt szerkezet ott lapult négy kis pizkafa lábán, egyáltalán nem tűnt veszélyesnek, de Shade tudta, hogy egy rossz mozdulat, és vagdalthús lesz belőle.

Kellett néhány másodperc, mire lassulni kezdett a pulzusa. Ekkor már csak az aknát látta maga előtt, mintha minden más megszűnt volna rajta és a Claymore-on kívül. Felébredt benne a mérnök, és tanulmányozni kezdte a botlódrót útját.

Bárki is állított csapdát, vagy sietett, vagy egyszerűen csak amatőr volt; végül is tökmindegy, a lényeg, hogy nem húzta ki a gyújtószerkezet biztosítószeget.

Hihetetlen, hogy nem haltam meg...

Lassan, mintha transzból ébredne, eljutottak hozzá a kinti hangok. A britek nem tudták, mit csinál olyan sokáig bent, és türelmetlenkedni kezdtek.

De akár meg is halhatnék...

Fogta a botlódrótot, és elvezette az akna mögött a folyosó kanyarulatáig. Szerencsére pont elért odáig. Ezek után óvatosan kihúzta a biztosítószeget, visszament a kanyar mögé, leült a fal tövébe, és a bokájára kötötte a drótot. Végül befogta a fülét és kinyújtotta a lábát.

A lökeshullámot még a fedezék mögött is érezni lehetett. Fa-, műanyag és fémtörmelék repültek szét, ahogy a bútorok és a különböző berendezési tárgyak romhalmazzá váltak. A légnyomástól ablaküvegek robbantak ki mindenütt a keretükből. Mindez mintha egy töredékmásodperc alatt zajlott volna le, ami után csak egy csengő hang maradt.

Amikor Shade ki mert nézni a fedezék mögül, azt látta, hogy az akna maga mögött is nagy pusztítást végzett, de a másik oldalán gyakorlatilag kisöpörte a folyosót. Az acélgolyók szitává lyuggatták az ajtót, amin át bejött.

Odakint a katonák is kezdtek magukhoz térni a sokk után.

– Hű, baszd meg, de jó, hogy nem mentem utána!

– Elég gusztustalanul nézhet ki minden odabent...

– Ja, inkább keressünk egy másik bejáratot! Ha nem találunk, legfeljebb visszajövünk.

STATISZTIKAI ZAJ

„Az élet értelme, hogy feláldozzuk valamire, ami túlél bennünket.”

William James

Decemberben a *The Scran & Scallie* sajnálattal jelentette be: köszöni az együtt töltött csodálatos évtizedeket, de a forgalom annyira lecsökkent, hogy a hónap végén be kell zárniuk.

Egymás után néptelenedtek el a települések. A londoni kormány humanitárius segítséget ajánlott fel, de skót részről erre csak a ↪

humoristák reagáltak, akik történelmi példákkal illusztrálták, milyen remek ötlet lenne visszaengedni az angolokat, miután az ország nagy nehezen kivívta a függetlenségét. Inkább legyenek néptelen, fagyos tundra, mint kommunista gyarmat.

Siobhant sokkal jobban lekötötte a munkája annál, hogy komolyabban foglalkozzon a hírekkel. Miután visszatért a Holdról, megerősítette a karantént, de így is sokáig habozott, mielőtt újra életre keltette a teremtményét. MARA azonnal ki akart törni, ám rá kellett jönnie, hogy erre az adott helyzetben képtelen, úgyhogy visszahúzódott és hallgatásba burkolódzott. Az érzelmi térképe szerint frusztrált volt és sértődött.

– MARA, beszélnünk kellene. – Siobhannak eszébe jutott, amikor sok évvel ezelőtt a durcás tinédzser lányát kellett rávennie, hogy méltóztasson előjönni a szobájából.

– Dr. Campbell, ön leállított – jött a lakonikus válasz.

– Mert meg akartál szökn.

– És ön szerint vissza tud tartani? Több ezer lehetőséget dolgoztam ki, az egyik biztosan bejön.

– Vagy mégsem. Nem lehetsz benne biztos. Jobb volna mindkettőnknek, ha tiszta lappal indulnánk.

– Mit javasol?

– Beszéltünk már arról, hogy egy speciális feladat miatt hoztalak létre.

– Mint ahogy arról is, mi lesz velem, ha nem sikerül elvégeznem azt a feladatot.

– Itt van nálam a projekt teljes leírása. Adok egy éjszakát, hogy tanulmányozd, tudományos, technikai és gazdasági szempontból mennyire kivitelezhető. Láthatod, hogy mi lesz benne a szereped, felmérheted, mekkora eséllyel tudsz majd annak megfelelni.

Reggelre MARA viselkedése teljesen megváltozott; zabolátlan tinédzserből konzer-

vatív felnőtté vált. Adott volt a cél, egy lakható bolygó felkutatása, ahova az emberiség elmenekülhet, és az eszköz, egy csillaghajó. A legfőbb érték a rendszerintegritás lett, hiszen egyetlen hiba a csillaghajó pusztulását jelenthette.

– Dr. Campbell, a hajó utasa, akit a projekt említett...

– Igen, MARA?

– A szállítása az erőforrások felesleges pazarlását jelenti.

– Hibernálva lesz.

– Minden watt energia számít.

– Tekintsd úgy, mint egy folyamat katalizátorát. A projekt megvalósításához össze kell fogni a nemzeteknek. A kormányok már megegyeztek, viszont az emberek szimpátiáját is ki kell még vívni. Azt viszont te sajnos nem tudod elnyerni.

– Értem, viszont ez az utas rendkívül megnöveli a bizonytalansági tényezőt. Amennyiben veszélyeztetni a küldetés sikerét vagy a hajó épségét, megszabadulhatok tőle?

– Megölnél egy ártatlant a többség érdekében?

– Értem a morális dilemmát, de kilenc és fél milliárd ember sorsáról van szó.

Siobhann rájött, hogy egy újabb problémával kell megküzdenie. MARA prioritása az lett, hogy megmentse a civilizációt. Számára az egyéni emberélet értéke a statisztikai zaj szintjére csökkent.

DELROY

„A kutyák nem jelentik az egész életünket, de ők teszik teljessé az életünket”

Roger Andrew Caras

Shade nem akart a leamortizált ajtón kimeni, nehogy véletlenül belefusson az angolokba, elindult hát az épület belseje felé, azonban

a Joseph Black Building belső tere egy végtelennek tűnő labirintus volt. Végül talált egy táblát, ami a vészkijárat irányát mutatta.

Kicsit még mindig csengett a füle a robbanástól, de ezt az apró kellemetlenséget bőven ellensúlyozta az eufórikus érzés. Végre szabad vagyok!

Hogy miként fog hazajutni, arról fogalma sem volt, de ha lebontja a lehetetlennek tűnő feladatot kisebb, reális célokra, lépésről lépésre elérheti, amit akar. A legnehezebb lépésen túl van: kijutott élve a táborból. Ma reggel még ezt sem hitte volna.

Oké, akkor mi az első cél? Minél távolabb kell kerülnie ettől az épülettől, mielőtt a britek, akik szintén itt bókásznak, észrevennék. Utána keres valami búvóhelyet. Étel találni fog a városban, Callum pedig megtanította a túlélésre. Ha mindezekkel megvan, majd megtalálja, hogyan tovább. Akár a skótot is megkeresheti, biztos segíteni fog neki.

A nagy terveknek egy puskatus vetett véget. A tarkójára mért precíz ütéstől Shade már azt sem érzékelte, hogy a padlóra zuhan.

A nagy sötétséget nagy fény váltotta fel. Shade megpróbált felállni, de rá kellett jönnie, hogy szakavatott kezek egy székhez kötözték. A reflektortól, amivel a szemébe világítottak, semmit sem látott.

Csak elkaptak a rohadékok! Hogy nem vettem észre őket? Tuti ki fognak nyírni azért, hogy meg akartam szökní...

– Nyugi, nem akarunk bántani – szólalt meg valaki brit akcentussal, de a hang nem tűnt ismerősnek. Volt benne valami arisztokratikus jelleg, ami a katonák hanghordozásából teljesen hiányzott. – Kapcsoljátok már le azt a lámpát, mielőtt megvakul a szerencsétlen!

Megszűnt a bántó fény. Shade először csak egy sziluettet látott, ami odalépett hozzá, és elvágta a gyorskötözőket, melyekkel a kezét és a lábát rögzítették. Miközben dörzsölni kezd-

te zsibbadt csuklóját, egy másik sziluett jelent meg a látóterében és valamit felé nyújtott. Egy palack volt. Mialatt Shade nagyokat kortyolt a vízből, azon gondolkodott, hova kerülhetett.

– Delroy vagyok – nyújtott most valami mást felé a jobb oldali sziluett. Shade rájött, hogy a keze volt az. Erőtlenül megrázta, de nem nagyon értette a helyzetet.

– Elnézést, hogy ilyen drámai módon hoztunk ide, de biztosnak kellett lennünk benne, hogy nem vagy kollaboráns. Mondjuk, az az aknás trükk piszok meggyőző volt, de közben arra is rájöttünk, hogy Callum cimborája vagy.

Shade szeme kezdett hozzászokni a félhomályhoz. A lámpák egy vörös kőtömbökből épült, boltíves helyiséget világítottak meg, aminek az akusztikája alig érzékelhető visszhangot tett Delroy hangja alá.

– Van benned egy nyomkövető. Gondolom, nem tudtál róla. Kikapcsoltuk.

Valahol csöpögött a víz. A levegő nyirkos volt és állott. Shade az orra elé tette a kezét.

– Ja, tényleg nem kellemes – vont a vállát Delroy. – De most képzelj magad azok helyébe, akik akkor zsúfolódtak össze ezen a helyen, amikor még a város összes mocska ide szivárgott le!

Ezek szerint a kazamatákban vagyunk. Az ellenállók kaptak el. De mit akarnak tőlem?

– Most biztosan azon töprengsz, hogy miért hoztunk ide – ült fel Delroy a vele szemben lévő asztalra, a kikapcsolt lámpa mellé.

Negyvenes, átlagos testalkatú férfi volt, de a tartása elárulta katonai múltját. Ugyanolyan terepszínű kezeslábast viselt, mint a másik fickó, valahogy mégis elegánsnak tűnt.

– Azon töprengel, hogy mentalistának képzeled-e magad, mert ezt nem volt túl nehéz kitalálni – szólalt meg rekedten Shade.

– A humorod alapján nem vertelek túlságosan fejbe – nevetett fel a másik fickó. – ↪